

Zamansız bir yazı

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Bir barda oturuyorum. Aynı bara beş yıl önce de gelmişim. Her şey aynı; hiçbir şey değişmemiş görünüyor. Elimde bir dergi var. İlk gençlik yıllarımda bilim heyecanı ile uzun süre okuduğum bir dergi bu. Nicedir elime sürmemiştim. Kapağından duyurulan bir yazı ilgimi çektiği için aldım. Barın uğultusu, yanımda oturan ve bir hastanede psikiyatrist olduğunu söyleyip kendisine psikiyatrist aradığını anlatan kadının sarhoşluğu arasında okumaya çalışıyorum. Bir Berkeley profesörü evrenin zamansız olduğunu, zamanın bir yanılsamadan ibaret olduğunu savunuyor.

Başımı kaldırıyorum. Karşımda ışıklı bir levha duruyor. Üstünde, çok şık bir yazıyla 'hazırlanın' diye yazıyor. Altında ise elektronik bir saat var. 58 gün 1 saat 6 dakika 17 saniye kaldığını söylüyor. Kaç salise kaldığını ise okuyamıyorum bile. Fizik profesörünün olmadığını öne sürdüğü, hiç değişmemiş

görünen bara bakınca insanın inanasının geldiği zaman, dehşet veren bir hızla akıyor. Herkesi biraz heyecan ama daha çok da dehşet duygusuyla beklenen yeni çağa, yeni bir yıla taşıyor.

Çok güzel bir kızla, çok yakışıklı bir oğlan bar tezgâhına yaklaşıyor. Ben olsam aklımın ucundan geçirmezdim. Barmen kız, "Önce kimlikleri görerek başlayalım" diyor. İki genç de biraz kırılmış ama büyük bir olgunlukla kimliklerini gösteriyor. Sonra, ikisi de, ayrı ayrı barmene, bu işleri bildiklerini kanıtlamak istercesine, oldukça mağrur edalarla çok ayrıntılı, 'ince' içkiler ısmarlıyorlar. İçki adları, karışımlar, gramlar filan... Tabii, en sertinden. Ben belli etmiyorum ama müthiş gülüyorum. Barmene, benim kimliğimi niye istemediğini soruyorum. "Aynada kafana bak anlarsın" diyor ve ekliyor: "Bazıları kimliklerini suratlarında taşırlar." Bu defa yüksek sesle gülüyorum. Niye güldüğümü soruyor. Önümdeki makalede zamanın olmadığı söyleniyor diyorum. İkimiz de gülüyoruz. İçtiğim içkiden bir tane daha sürüyor önüme, armağan olarak. Yanımdaki sarhoş psikiyatrist, "Ben niyetliydim ama seni o kandıracak galiba" diyor. Ben daha da

gülünce bunun, lacancı terminolojide 'imkânsızın göstereni' diye tanımlanabileceğini ve 'kayıp nesne' kavramıyla ilgili olduğunu belirtiyor.

Dışarı çıkıp bir taksi arıyorum. Bu saatte, dünyanın başkentinde de taksi bulmak çok güç. Yağmur yağıyor. Şu anda insanların, dünyanın başka yerlerinde sabaha uyandığını düşünüyorum. Uzaktan tepe ışığını gördüğüm bir taksiye elimi kaldırıyorum. Duruyor. Şoför otuz üç yıldır bu kentte olduğunu, Gana'dan geldiğini söylüyor. Hiç dönmemiş ülkesine. "Keşke dönseydim, belki de zamanın bu kadar çabuk geçtiğini anlamazdım" diyor. O sırada yol kıyısında bekleyen bir adamın önünde durup, onu da alıyor. Öne oturan adamı tanır gibiyim. Konuşuyoruz. Pek dönmüyor arkaya. Türkiye'den geldiğimi söylüyorum. Oralarda yaşadım diyor, adımı soruyor söylüyorum. Ansızın dönüyor ve seni beş yıl önce buraya, Washington'a ben göndermişim diyor.

Ben, şimşek hızıyla psikiyatrist kadını bulup, acaba bu olup biten, lacancı terminolojideki 'gerçek, simgesel, imgesel düğümü'müdür diye sormayı düşünüyorken, yaşlı adamın yüzünde donuyor zaman.